

“Men i sin rige barmhjertighed og på grund af den store kærlighed, han elskede os med, gjorde Gud os, der var døde i vore overtrædelser, levende med Kristus”
(Ef 2, 4-5).

Da Gud åbenbarede sig for Moses på Sinaibjerget, afslørede han sin identitet: “Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed” (2. Mos 34, 6). Den hebraiske bibel bruger et ord for at udtrykke denne barmhjertige kærlighed; *rahămîm*, et billede på moderskødet, hvorfra alt liv stammer. Ved at give sig til kende som ‘barmhjertig’ viser Gud over for hver enkelt af sine skabninger sin omsorg, der er som en mors kærlighed til sit barn. Hun elsker det, passer på det, beskytter det. Bibelen kender endnu et andet udtryk, *hesed*, som i sig har barmhjertigheden, kærlighedens aspekter såsom trofasthed, velvillighed, godhed, solidaritet.

I Marias højsang synger Maria om den Almægtiges barmhjertighed, som varer fra slægt til slægt (jf. Luk 1, 50).

Jesus selv har fortalt os om Guds kærlighed. Gud er som en ‘Far’ der er os nær og våger over os i al vor nød, altid villig til at tilgive, til at give os alt hvad vi har brug for. “Han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige” (Matt 5, 45)

Efeserbrevet, som dette Livets Ord er taget fra, siger at Guds kærlighed i sandhed er ‘rig’ og ‘stor’.

“Men i sin rige barmhjertighed og på grund af den store kærlighed, han elskede os med, gjorde Gud os, der var døde i vore overtrædelser, levende med Kristus”

Denne sætning er næsten et fryderåb fra Paulus, når han tænker over hvad Gud har gjort for os: vi var døde og han har givet os liv igen.

Sætningen begynder med ‘men’ for at understrege modsætningen i det Paulus lige forinden havde skrevet: menneskehedens tragiske tilstand, for den er begravet i skyld og synd, fanget af egoistisk og ondt begær, underlagt onde kræfter og i åben modstand mod Gud. Menneskeheden burde have fortjent Guds vrede (jf. Ef. 2, 1-3), men Gud derimod – giver den livet igen, og det er det Paulus bliver fuldstændig overrasket over. Gud lader sig ikke styre af vrede, men af barmhjertighed og kærlighed.

Jesus havde allerede fået os til at forstå noget af dette, da han fortalte om Guds handlen i lignelsen om den fortabte søn, hvor faderen omfavner den yngste søn, der er faret vild i et umenneskeligt liv. Eller i lignelsen om den gode hyrde, der leder efter det fortabte får, og bringer det hjem igen på sine skuldre. Eller lignelsen om den barmhjertige samaritaner som forbinder sårene på manden, der var faldet i hænderne på røvere. (Luk15, 11-32; 3-7: 10, 30-37).

Gud, den barmhjertige Fader, er i lignelserne ikke kun den, der tilgiver, men også den, der giver os det samme liv som hans Søn Jesus, nemlig det guddommelige liv. Og det er derfor Paulus kommer med denne lovsang:

“Men i sin rige barmhjertighed og på grund af den store kærlighed, han elskede os med, gjorde Gud os, der var døde i vore overtrædelser, levende med Kristus”

Ligesom Paulus og de første kristne burde også føle glæde og taknemlighed ved at høre disse ord. Gud er ‘rig på barmhjertighed’ og ‘stor i kærlighed’ over for hver enkelt af os, og han er altid parat til at tilgive os og give os en ny chance. Gud er med os i hver enkelt form for synd, smerte og ensomhed; Han er med os undervejs, har tillid til os, giver os mulighed for at rejse os igen og nye kræfter til altid at begynde på en frisk.

Da pave Frans holdt sin første tale, den 17. marts for 2 år siden, talte han om Guds barmhjertighed, og det har han gjort lige siden. Den gang sagde han: “Gud viser sig som en barmhjertig far, han er altid tålmodig.., han forstår os, han venter på os, han bliver aldrig træt af at tilgive os..” Denne korte tale sluttede han sådan: “Gud har et barmhjertigt hjerte over for alle. Også vi kan lære at være barmhjertige mod alle”.

Denne sidste sætning kan hjælpe os til at efterleve Livets Ord.

Når Gud er ‘rig på barmhjertighed’ over for os, og ‘stor i kærlighed’, er også vi kaldet til at være barmhjertige over for andre. Når han elsker onde mennesker, sine fjender, skal også vi lære at elske dem, vi ikke har det så godt med. Også vi skal elske vore fjender. Sagde Jesus ikke: “Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed”? (Matt.5, 7). Bad han os ikke om at være “barmhjertige, som jeres Fader er barmhjertig”? (Luk. 6, 36). Og Paulus inviterede menighederne, som var udvalgte, og elskede af Gud, til at “iføre sig inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, mildhed, tålmodighed” (Kol 3, 12)

Når vi tror på Guds kærlighed, kan også vi elske med denne kærlighed, en nærværende kærlighed, i alle smerter og nød. Den undskylder alt, den beskytter alle, og tager hånd om alle.

Hvis vi lever på denne måde er vi vidner om Guds kærlighed. Vi hjælper alle dem vi møder med at forstå at Gud er ‘rig på barmhjertighed’ og stor i kærlighed’ også over for dem.